

зело да му говори. »О безумие човѣче! защо ма пустна? ти да знаяше какво има въ моята утроба, не щѣше никога да ма пустнишъ; у мене има единъ безцѣнъ камъкъ когото неможе да купи, нито едно царство; а ти да ма пустишъ! Тогава онзи човѣкъ, раскаянъ, почна да са ядосва и незнаяше, какво да прави; той са оглѣдва пасамъ натамъ и посѣга да грабне нѣщо отъ земята за да го удари, но камъкъ го недостига: Охъ! какво даправїж? думаше си горкій. Но птичето поглѣда на безумника и пакъ му отговори: »О безумній глупецъ! не ли азъ бѣхъ ти казало да помнишъ моитѣ три заповѣди прѣзъ всичкія си животъ? А ти въ минутата заборави и ето какъ са глупаво измами; азъ ти рекохъ: 1). За прѣминалото да не тѣжишъ. Ето азъ като избѣгнахъ отъ рѣцѣтѣ ти неможешъ вѣчъ да ма уловишъ; то са казва *преминало*; сега що са ядосвашь? 2). За неувѣзможни нѣща да са нетрудишишъ; ето не видишъ ли че е неувѣзможно да ма уловишъ, като сѣмъ толкова на високо? послѣ до като ти са щурашь и тѣрсишь какъ де ма убіешь, то азъ щѣ побѣгнѫ, и това са казва *неувѣзможно*; 3). За което не разбирашь сичко да не вѣрвашь. А ти какъ можи да повѣрвашь, че има въ мене безцѣнъ камъкъ? Отъ Адама до днесъ сѫ изминали толкозъ хилѣди години и толкозъ миліони птици сѫ избити, чувало ли са е и видѣло ли са е до сега да са памѣрѣ въ иѣкое птиче безцѣнъ камъкъ? даже и такъвъ, когото да не може да купи едно царство? О! безумній и халосаній човѣче! това какъ можи да са побере въ разума ти, и повѣрва моитѣ думи за истински!!(*) Това като изговорило птиче то пѣр-р-р-ръ,

(*) Непобира са въ човѣческія умъ онова, което срѣщаме у баснословната книга „Халима,“ дѣто казва че ушъ морскій пѣтникъ Сабахъ намѣрилъ едно ейце, което било 15 лактѣ на дължина! Когато ейцето е било толкозъ голѣмо, то каква трѣба да бѫде птицата, що го е снесла? Може неговій лактъ да е билъ като кантаря на комаря, който са хвалѣше, че самен тегли 90oki; а като му са присмѣли, той отговорилъ: „но съ моя кантарь.“